

STRÁNSKÝ & PARTNEŘI advokátní kancelář OSOBNĚ

www.lastresort.cz

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Slezská

Došlo dne: 30-11-2011

.....krát..... příloh

kolky 5.000,-

Městský soud v Praze
Slezská 9
120 00 Praha 2

ke sp.zn.: 2 Cm 47/2006

Žalobce: **Družstvo fanoušků Bohemians, IČ: 272 37 435**
se sídlem Praha 2, U Zvonařky 2536/1E, PSČ 120 00

Žalovaní: 1. **BOHEMIANS PRAHA, IČ: 63110377,**
se sídlem Praha 9, Letňany, Lovosická 559, PSČ: 19000

Právně zast. JUDr. Jiřím Stránským, advokátem, AK Jandova 8, 190 00 Praha 9

2. **Fotbalový klub Bohemians Praha a.s., IČ: 272 44 903,**
se sídlem Praha 9, Letňany, Lovosická 559, PSČ 190 00

Právně zast. Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem, AK Jandova 8, 190 00 Praha 9

STRÁNSKÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář
JUDr. Jiří Stránský, advokát
Jandova 8, 190 00 Praha 9
ev.č. ČAK 0665, IČO: 66198618
tel.: 283890363, fax: 283892354

STRÁNSKÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář
Mgr. Tomáš Uherk, advokát
Jandova 8, 190 00 Praha 9
ev.č. ČAK 11352, IČO: 71537104
tel.: 283890363, fax: 283892354

o ochranu proti nekalému soutěžnímu jednání

Žaloba pro zmatečnost

podávaná žalovanými

proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 3.11.2011 č.j. 3 Cmo 45/2011-318

dle ust. § 229 odst. 4 o.s.ř.;

návrh na nařízení odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí

dle ust. § 235c o.s.ř.

Kolek: 5.000,- Kč

OSOBNĚ

Tříkrát

Přílohy:

- 2x plná moc

- aktuální tabulka II. fotbalové ligy

- informace o fotbalovém klubu „Bohemians Praha“ z internetových zdrojů

Jandova 8, 190 00 Praha 9
e-mail: info@lastresort.cz
tel.: 283 890 363, 283 892 351
fax: 283 892 354

Advokáti: JUDr. Jiří Stránský, Mgr. Tomáš Uherk
Koncipienti: Mgr. Martin Horák, Mgr. Jana
Mgr. Hana Maroušková, JUDr. Daniel Uherk
č.ú.: 246100319/0800

I.

předchozí řízení

Ve výše uvedené věci vydal Městský soud v Praze dne 29.4.2010 částečný rozsudek č.j. 2 Cm 47/2006-235. Ihned po vyhlášení rozsudku jsme proti uvedenému rozsudku podali odvolání, když odvolání žalovaného č. 1 směřovalo proti výroku II. a VI. rozsudku, odvolání žalovaného č. 2 směřovalo proti výroky I., III. a VI. rozsudku.

Uvedený částečný rozsudek nám byl doručen dne **18.5.2010**. Za jiných okolností by tedy lhůta pro podání odvolání uplynula dne **2.6.2010**.

Jeden den po doručení rozsudku, tedy dne **19.5.2011** nám byla doručena dvě stejná usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13.5.2010, č.j. 2 Cm 47/2006-249 a 2 Cm 47/2006-251, kterým nás soud vyzval, abychom ve lhůtě 15 dnů od doručení těchto usnesení svá odvolání ze dne 29.4.2010 proti výše uvedenému rozsudku doplnili o zákonné náležitosti (odvolací důvod a odvolací návrh). Soudem stanovená lhůta pro doplnění podaných odvolání uplynula dne **3.6.2010**.

Uvedeným výzvám soudu jsme bezesbýtku vyhověli, když podaná odvolání jsme společným podáním ze dne 3.6.2010 (téhož dne podána k poštovní přepravě) řádně doplnili (a následně ještě prostřednictvím dalších písemných podání v průběhu odvolacího řízení).

Důkaz:

- spisem Městského soudu v Praze č.j. 2 Cm 47/2006 a z něj pak zejm.:
- částečným rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 2 Cm 47/2006-235 ze dne 29.4.2010
- protokolem o jednání u Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 2 Cm 47/2006 ze dne 29.4.2010
- usneseními Městského soudu v Praze z 13.5.2010, č.j. 2 Cm 47/2006-249 a 2 Cm 47/2006-251
- doplněním odvolání žalovaných ze dne 3.6.2011

II.

napadené rozhodnutí

Dne 23.11.2011 nám bylo doručeno usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3.11.2011 č.j. 3 Cmo 45/2011-318, na základě kterého odvolací soud odmítl naše odvolání proti výše uvedenému částečnému rozsudku.

Vrchní soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že naše odvolání ze dne 29.4.2010 ve skutečnosti vůbec nebyla podána, neboť odvolání proti rozsudku nelze dle názoru vrchního soudu podat ústně do protokolu o jednání.

Toto usnesení Vrchního soudu v Praze napadáme v plném rozsahu, a to z důvodů dle ust. § 229 odst. 4 o.s.ř., konkrétně uvedených dále.

Důkaz:

- spisem Městského soudu v Praze č.j. 2 Cm 47/2006 a z něj pak zejm.:
- usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3.11.2011 č.j. 3 Cmo 45/2011-318

III.

včasnost žaloby, příslušnost soudu, účastníci řízení

Lhůta k podání této žaloby dle § 234 odst. 1 je zachována, neboť napadené usnesení nám bylo doručeno dne 23.11.2011 (doručeno již bylo i do datové schránky žalobce, tedy rozhodnutí již je v právní moci, a to od 28.11.2011).

Příslušnost Městského soudu v Praze k projednání této žaloby je dána, neboť o věci rozhodoval v prvním stupni (§ 235a, věta první, o.s.ř.) a současně jde o věc, ve které je k řízení v prvním stupni příslušný krajský soud (§ 235a, věta druhá, o.s.ř.).

Kromě nás je účastníkem řízení již jen výše uvedený žalobce, který v původním řízení (ještě v době vydání částečného rozsudku) vystupoval jako žalobce b). Tehdejší žalobce a) však již účastníkem řízení (2 Cm 47/2006) není, neboť ve vztahu mezi ním a námi bylo řízení vyloučeno k samostatnému projednání – usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2010, č.j.2 Cm 47/2006-297¹.

IV.

odvolání lze učinit ústně do protokolu o jednání

Jsme přesvědčeni, že odvolání proti výše uvedenému částečnému rozsudku Městského soudu v Praze jsme podali včas a řádně, neboť při jednání může každý účastník učinit jakýkoliv procesní (např. zpětvzetí či změna žaloby) nebo hmotněprávní úkon (např. uznání závazku či námitku započtení).

Omezení dle ust. § 42 odst. 1 věta druhá a odst. 3 o.s.ř. se vztahují toliko na zvláštní protokol nahrazující podání, který mohou sepsat toliko okresní soudy, a to mimo jednání a za zvláštní poplatek (1.000,- Kč dle položky č. 27 sazebníku poplatků²). Oproti tomu protokol o jednání může (musí) vyhotovit jakýkoliv soud, zachycuje se jím průběh celého jednání, pro účastníky není nijak zpoplatněn a stejně tak nejsou účastníci omezováni v tom, jaké jejich úkony při jednání v něm mohou být zachyceny.

Nikde v občanském soudním řádu přitom není vyloučeno, aby účastník řízení mohl odvolání proti rozsudku či usnesení soudu podat přímo při jednání, při současném zachycení tohoto procesního úkonu do protokolu o jednání. Pak ovšem nelze účastníkovi řízení vytýkat, pokud takový procesní úkon učiní právě takovýmto „nezakázaným“ (a navíc obvyklým) způsobem (k tomu viz. čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 3 Listiny zákł. práv a svobod). O správnosti našeho právního názoru pak svědčí i dále uvedená judikatura a odborná literatura.

Z dostupné judikatury Nejvyššího soudu ČR mimo jakoukoliv pochybnost vyplývá, že odvolání proti rozhodnutí soudu lze podat i ústně – do protokolu o jednání. Např. z usnesení ze dne 10.4.1997 sp.zn. 2 Cdo 1199/96³ lze citovat: **„Odvolání jakožto podání účastníka lze učinit kterýmkoliv ze způsobů uvedených v ustanovení § 42 odst. 1 o. s. ř. Prohlásil-li tedy žalobce (jeho zmocněnec) při jednání u soudu prvního stupně do protokolu, že podává proti jeho právě vyhlášenému usnesení odvolání, učil tak ve formě, kterou zákon připouští.“**⁴

Též z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.9.2000 sp.zn. 25 Cdo 1877/2000 vyplývá (byť pouze nepřímou), že odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ústně do protokolu o jednání podat lze. Nejvyšší soud totiž v uvedené věci zkoumal, zdali protokol o vyhlášení rozsudku skutečně údaj o podaném odvolání obsahuje, což by jistě nečinil, pokud by odvolání takto podat vůbec nešlo.⁵

¹ do řízení, které bylo u Městského soudu v Praze vedeno pod sp.zn. 2 Cm 3/2011 [v uvedeném řízení byl dne 28.4.2011 vyhlášen rozsudek č.j. 2 Cm 3/2011-219, kterým byla žaloba vůči nám v celém rozsahu zamítnuta]

² příloha zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích

³ publikováno v časopise Soudní judikatura, v čísle 4, ročník 1997, na straně 83, pod pořadovým (publikačním) číslem: 30/1997; na rozhodnutí je následně v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu často odkazováno

⁴ Nejvyšší soud pak v uvedeném rozhodnutí dále uvádí: „Nejvyšší soud ČR z uvedených důvodů dospěl k závěru, že odvolání podané žalobcem (jeho zmocněncem) do protokolu u soudu prvního stupně dne 26. 10. 1994 není neúčinným procesním úkonem a že takto podané odvolání nelze odmítnout jako opožděné, neboť bylo podáno před uplynutím odvolací lhůty (tj. do 7. 12. 1994) zákonem připuštěným způsobem.“

⁵ „Pokud dovolatel namítá, že se odvolal ústně do protokolu při vyhlášení rozsudku dne 5. 11. 1997, tato skutečnost z protokolu o jednání před Okresním soudem v Olomouci ze dne 5. 11. 1997 nevyplývá. Protokol o jednání, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti, je veřejnou listinou (§ 134 o.s.ř.); tvrdí-li účastník opak oproti údajům v protokole uvedeným, musel by svá tvrzení prokázat. To se v dané věci nestalo.“ (NS 25 Cdo 1877/2000)

Výslovně pak Nejvyšší soud ČR akceptoval možnost podat ústně dovolání – přímo do protokolu o vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu: „**Jestliže žalobce (jeho zmocněnec) prohlásil po vyhlášení rozsudku odvolacího soudu, že proti tomuto rozhodnutí podává dovolání, učinil tak ve formě, kterou zákon připouští, neboť podání lze učinit jakýmkoli ze způsobů uvedených v ustanovení podle § 42 o. s. ř. (tedy i ústně do protokolu). Dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu je tedy účinné, i když bylo podáno po vyhlášení rozhodnutí dříve, než dovolateli bylo doručeno písemné vyhotovení tohoto rozhodnutí a tedy než začala běžet dovolací lhůta.**“ (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.10.2003 sp.zn. 25 Cdo 1713/2003). Z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu je přitom zřejmé, že takto lze učinit jakékoliv podání vůči soudu, tedy nejen dovolání. Dovolání k Nejvyššímu soudu je přitom procesně nejsložitější úkon, který účastník řízení může vůči obecným soudům učinit (viz. např. povinné zastoupení advokátem) – a i přesto jej lze podat ústně do protokolu o jednání. Pak je ovšem jistě možné učinit stejnou formou i „jednodušší“ procesní úkony, včetně odvolání (v čemž je ostatně Nejvyšší soud zajedno s odbornou literaturou).

V rozsudku ze dne 31.8.2004 sp.zn. 33 Odo 357/2003 pak Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dokonce i hmotněprávní úkon účastníka řízení může být zachycen toliko „v protokolu, který soud sepsal o jednání“, a to i bez nutnosti jeho podpisu účastníky řízení.⁶ Pokud je tedy možné učinit ústně do protokolu o jednání i zásadní hmotněprávní úkon, proč by nebylo možné podat odvolání?

Stejného názoru je ostatně i odborná literatura, když lze citovat např. Občanský soudní řád: komentář; J. Bureš, L. Drápal, Z. Krčmář a kolektiv, 7. vyd., Praha, C.H.Beck, 2006, str. 168: „**Ústně do protokolu je možné učinit každé podání, které neobsahuje návrh na zahájení řízení (žalobu) před soudem prvního stupně nebo návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce (např. odvolání, změnu žaloby, zpětvzetí žaloby apod.). Z návrhů na zahájení řízení (žalob) lze podat ústně do protokolu jen návrhy taxativně vypočtené v § 42 odst. 1 věty druhé.**“

I odborná literatura je tedy názoru, že v průběhu řízení je možné do protokolu o jednání učinit veškeré procesní úkony (včetně odvolání), avšak před zahájením řízení je možné do specifického protokolu nahrazujícího podání činit (za zvl. poplatek) pouze několik specifických návrhů na zahájení řízení před soudem prvního stupně – žalob. Úvahy Vrchního soudu v Praze se tak týkají zcela jiného druhu protokolu a zcela jiných druhů procesních úkonů účastníků vůči soudu.

Na základě výše uvedeného máme za to, že Vrchní soud v Praze zásadně pochybil, pokud dospěl k závěru, že odvolání proti rozsudku nelze podat ústně do protokolu o jednání. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné, věcně nesprávné a hrubě zasahující do našich procesních práv.

V.

odvolání podaná dle výzvy soudu; bez poučení o „správném“ podání

S výše uvedeným je spojena další naše námitka proti napadenému rozhodnutí, a sice že Městský soud v Praze náš postup při podání odvolání aproboval a svým vlastním postupem nás bohužel utvrdil v dojmu, že jsme odvolání podali řádně – že je nutné jej toliko doplnit (odůvodnit), nikoliv že je nutné jej skutečně (znovu) podat. Na základě takového (dále popsaného) potvrzení správnosti našeho procesního postupu jsme tak oprávněně žili

⁶ „Požadavek na písemnou formu hmotněprávního úkonu účastníka vůči soudu je splněn, je-li právní úkon (má-li všechny potřebné náležitosti) učiněn v písemném podání účastníka určeném soudem nebo je-li uveden v protokolu, který soud sepsal o jednání nebo o jiném svém úkonu. Takovým protokolem je i protokol o jednání, přičemž z hlediska uznání písemné formy v něm zachyceného právního úkonu není v souladu s ustanovením § 41 odst. 3 o. s. ř. nezbytné, aby byl účastníky rovněž podepsán.“ (NS, 33 Odo 357/2003)

v domnění, že odvolání námi bylo skutečně (řádě) podáno a není tedy důvod jej podávat znovu.

A) odvolání podané dle výzvy soudu

Ihned po vyhlášení rozsudku se nám dostalo poučení o možnosti podat proti němu odvolání, případně se tohoto práva na místě vzdát – viz. str. 12 protokolu o jednání ze dne 29.4.2010. V souladu s tímto poučením jsme také odvolání proti rozsudku na místě podali, což soud do protokolu podrobně uvedl (s přesným uvedením, vůči jakým výrokům rozsudku je odvolání jednotlivých žalovaných podáváno). Nebyli jsme jakkoliv soudem poučeni o údajné nemožnosti podat takto odvolání. Z přesné protokolace podaných odvolání jsme naopak byli utvrzeni v našem přesvědčení, že takovou formou podat odvolání lze.

V tomto našem přesvědčení nás utvrdil obsah výše uvedených usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19.5.2010, která nám z neznámého důvodu nebyla doručena spolu s rozsudkem, ale až jeden den po doručení samotného rozsudku.

V těchto výzvách byl každý z nás soudem jednotlivě vyzván (ve výroku uvedených pravomocných usnesení), abychom „ve lhůtě 15 dnů od doručení těchto usnesení“ svá „odvolání ze dne 29.4.2010“ proti výše uvedenému rozsudku doplnili o zákonné náležitosti.

Též v odůvodnění uvedených usnesení soud uvádí, že „odvolání podané žalovaným ... do protokolu po vyhlášení rozsudku nemá náležitosti dle ..., vyzývá soud žalovaného ... podle ..., aby předmětné podání doplnil, jak je uvedeno ve výroku usnesení.“

Přesně dle výroku uvedených usnesení jsme naše odvolání doplnili, přesto byla napadeným rozhodnutím odmítnuta. Přitom ani v těchto usneseních jsme nebyli soudem upozorněni na to, že odvolání údajně není možné podat do protokolu o jednání, že ve skutečnosti podána nebyla, a že je tedy nutné je podat znovu. Ve výroku (!) i odůvodnění obou usnesení bylo naopak výslovně uvedeno, že odvolání jsme již podali. Tomuto sdělení soudu jsme důvěřovali a v dobré víře ve správnost a neměnnost názoru soudu⁷ jsme odůvodnění podaných odvolání podali v soudem stanovené lhůtě. Takto stanovená lhůta bohužel skončila o jediný den déle, než činila „standardní“ odvolací lhůta dle doručení rozsudku, neboť obě usnesení nám byla z neznámého důvodu doručena až jeden den po doručení rozsudku (pokud by tedy soud předmětná usnesení doručoval spolu s rozsudkem, což bylo jistě na místě, k žádnému zmeškání lhůty by nedošlo).

Na základě výše uvedeného namítáme, že nám **nemůže být přičítáno k tíži, že jsme předmětný procesní úkon učinili přesně dle výzvy soudu** (obsažené ve výroku pravomocného usnesení).

K uvedenému lze analogicky odkázat na ust. § 204 odst. 2 o.s.ř., dle kterého „odvolání je podáno včas také tehdy, jestliže bylo podáno po uplynutí patnáctidenní lhůty proto, že se odvolatel řídil nesprávným poučením soudu o odvolání“. Právě tak tomu ovšem bylo v daném případě, s čímž se vrchní soud v napadeném rozhodnutí opomenul jakkoliv vypořádat. Je přitom zřejmé, že městský soud považoval náš procesní postup (při podání odvolání do protokolu o jednání a jeho následné odůvodnění v soudem stanovené lhůtě) za postup v souladu se zákonem, neboť v opačném případě by takto podané odvolání musel sám odmítnout jako opožděné dle ust. § 208 odst. 1 o.s.ř., což však neučinil.

⁷ náleží Ústavního soudu ze dne 3.12.2007 sp.zn. I. ÚS 544/06: „Důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní je jedním ze základních atributů právního státu. Snaha o nastolení stavu, kdy jednotlivec může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost, je základním předpokladem fungování materiálního právního státu.“

B) porušení poučovací povinnosti soudu

Dále namítáme, že pokud skutečně odvolání údajně není možné podat do protokolu o jednání, pak **jsme o této zcela zásadní skutečnosti měli být soudem poučeni dle § 5 o.s.ř., a to:**

- a) ihned po podání odvolání vytykaným způsobem
 - namísto toho soud podaná odvolání podrobně zaprotokoloval
- b) anebo v rozeslaných výzvách k doplnění podaných odvolání
 - namísto toho nám soud sděloval, že odvolání již námi byla podána (tedy je není nutné dávat znovu a v jiné formě), pouze je třeba je doplnit o odvolací důvod a návrh (tedy je není nutné dávat znovu, ale stačí jejich doplnění o určité náležitosti, a to ve stanovené lhůtě).

Ohledně výkladu uvedeného ust. § 5 o.s.ř., zakládající poučovací povinnost soudů, lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 4.11.1999 sp.zn. III. ÚS 61/97, dle kterého: **„Pokud procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, odstranění které umožňuje rovněž odstranit nedostatek podmínek v řízení, přičemž konstatování této zjevnosti nevyžaduje procesní aktivitu soudu (např. dokazování), nutno účastníkům řízení dát příležitost tuto nesprávnost odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dotčení smyslu § 1 o. s. ř. a čl. 36 odst. 1 Listiny.“** (shodně pak např. ve věcech sp. zn. III. ÚS 127/96, I. ÚS 197/96 či I. ÚS 138/98).

Ještě výstižněji je uvedené obsaženo v usnesení Ústavního soudu ze dne 5.3.1998 sp. zn. III. ÚS 480/97: **„Podle názoru Ústavního soudu je cit. ustanovení nutno vyložit tak, že soud je povinen účastníky poučit, jaká práva jim přiznávají a jaké povinnosti ukládají procesněprávní předpisy, jak je nutno procesní úkony provést, popřípadě jak je třeba odstranit vady procesních úkonů již učiněných, aby vyvolalo zamýšlené procesní účinky.“**

Postup v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, je dle našeho názoru projevem přepjatého formalismu a napadené rozhodnutí je pak ve svém důsledku tzv. **překvapivým rozhodnutím** (tedy ústavně nekonformním)⁸. Jeho vydáním totiž vrchní soud v podstatě porušil zásadu dvojinstačnosti řízení, neboť jsme v řízení byli zbaveni možnosti skutkově a právně argumentovat.⁹

I kdyby tedy byl správný názor Vrchního soudu v Praze o nemožnosti podat odvolání proti rozsudku soudu do protokolu o jednání, pak bylo v odvolacím řízení hrubě zasáhnuto do našeho ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces, v čehož důsledku jsme odvolání podali způsobem, který sice byl pro soud prvního stupně akceptovatelný, pro odvolací soud však již nikoliv.

VI.

odvolání není nepřipustným úkonem

Vrchní soud v Praze v napadeném usnesení dále nesprávně aplikoval ust. § 41a odst. 3 o.s.ř.¹⁰, když na jeho základě dovodil, že k ústně podanému odvolání se jako k nepřipustnému úkonu vůbec nepřihlíží.

⁸ „Jestliže odvolací soud nedal účastníkům řízení možnost skutkově i právně reagovat na právní názor odvolacího soudu, zatížil řízení vadou projevující se vydáním tzv. překvapivého rozhodnutí.“ (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 5232/2009, ze dne 21. 4. 2010; obdobně též např. v rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2750/2009, ze dne 19.10.2010)

⁹ k tomu dále viz. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 467/2009, ze dne 14.12.2010; dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 2738/10, ze dne 23.11.2010, je přitom zapovězeno i „pouhé“ překvapivé rozhodnutí o nákladech řízení, natož pak o odmítnutí odvolání ve věci samé!

¹⁰ § 41a odst. 3 o.s.ř.: „K úkonu účastníka, který není za řízení přípustný, se nepřihlíží.“

Nesouhlasíme ani s tímto názorem, neboť uvedené ustanovení se vztahuje pouze na *úkon účastníka, který není za řízení přípustný*. Odvolání proti rozsudku je však jednoznačně úkonem, který je za řízení přípustný a uvedené ustanovení na něj tak nelze v žádném případě aplikovat. Uvedené ustanovení má totiž evidentně za účel nezatěžovat soudy nepřipustnými podáními i duševně narušených osob, které by mohly např. za řízení doručit soudu „návrh“, aby se příští jednání soudu konalo na místním koupališti. Takový „návrh“ *není za řízení přípustný* a soud není povinen na něj jakkoliv reagovat, neboť k němu dle uvedeného ustanovení *nepřihlíží*.

Uvedené ustanovení tak nelze aplikovat na odvolání, tedy na úkon za řízení přípustný, které je však údajně učiněno v nepředepsané formě. Nic takového v zákoně uvedeno není a nic takového tedy nelze ani z tohoto ustanovení dovozovat výkladem k tíži účastníka řízení.

I z uvedeného vyplývá, že k námi ústně podanému odvolání do protokolu o jednání není možné *nepřihlížet*.

VII.

žalobní návrh

Na základě výše uvedeného navrhuje, aby soud vydal toto

u s n e s e n í

Soud podle ust. § 229 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, zrušuje usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3.11.2011 č.j. 3 Cmo 45/2011-318.

VIII.

návrh na nařízení odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí

Dle ust. § 235c o.s.ř. je-li pravděpodobné, že žalobě o zmatečnost bude vyhověno, může soud nařídit odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí o věci. O takový odklad vykonatelnosti tímto žádáme.

Z důvodů uvedených výše máme za to, že důvodnost podané žaloby je zřejmá „prima facie“, když napadené rozhodnutí je v přímém rozporu se zákonem i judikaturou Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu.

Neprodleným výkonem předmětného částečného rozsudku, který je v důsledku napadeného rozhodnutí v právní moci, nám hrozí nebezpečí jen těžko nahraditelné a navíc i značné újmy. Částečným rozsudkem totiž byla žalovanému č. 2 mimo jiné uložena povinnost okamžitě se zdržet označování svých fotbalových družstev (včetně dresů hráčů) názvem „Bohemians Praha“, a to ve všech fotbalových soutěžích, jakož i jen v souvislosti s provozem fotbalového klubu. Žalovaný č. 2 přitom provozuje, kromě řady neprofesionálních fotbalových oddílů, též profesionální družstvo, které se velmi úspěšně účastní druhé nejvyšší profesionální fotbalové soutěže (II. ligy), pořádané Fotbalovou asociací ČR. V současnosti je toto družstvo na druhém místě, zajišťující postup do I. ligy, tedy nejvyšší fotbalové soutěže. Zejména s ohledem na provozování uvedeného profesionálního družstva je pro žalovaného č. 2 v podstatě nemožné okamžitě změnit název svého fotbalového klubu, čemuž brání zejména řada uzavřených smluv se sponzory. Ti mají zájem především na spojení svého

jména s názvem „Bohemians Praha“, a jeho neužívání druhým žalovaným by byl důvod pro odstoupení od uzavřených smluv ze strany sponzorů druhého žalovaného. Ten by tak jednak nezískal sjednané částky, na kterých je provoz fotbalového klubu zcela závislý, navíc by musel vrátit částky již přijaté (a platit nemalé sankce). Stejně tak je název „Bohemians Praha“ na všech dresech všech 10-ti družstev (všech věkových kategorií¹¹), které jsou součástí klubu žalovaného č. 2, které není možné okamžitě vyměnit. Stejný název je i na všech propagačních materiálech klubu, jeho stadionu, atd.. K uvedenému je též třeba přidat širokou mediální pozornost, která by s okamžitou změnou názvu klubu byla nepochybně spojena, a která by nás též velmi citelně poškodila.

Okamžité splnění nyní již pravomocně uložených povinností by tak zejména žalovanému č. 2 přivodil bezprostřední a neodvratitelný sportovní i ekonomický zánik. To vše jen proto, že jedním soudem akceptované odvolání je jiným soudem z formálního důvodu považováno za nepodané.

Důkaz:

- viz. výše k ostatním bodům žaloby
- aktuální tabulkou II. fotbalové ligy
- informace o fotbalovém klubu „Bohemians Praha“ (zejm. co se týče účasti jeho družstev v soutěžích pořádaných FAČR), provozovaném druhým žalovaným, z veřejně dostupných internetových zdrojů (webových stránek Fotbalové asociace ČR a Pražského fotbalového svazu)

Na základě výše uvedeného navrhuje, aby soud vydal toto

u s n e s e n í

Soud podle ust. § 235c zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, nařizuje odklad vykonatelnosti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3.11.2011 č.j. 3 Cmo 45/2011-318 a částečného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.4.2010 č.j. 2 Cm 47/2006-235, a to do doby právní moci rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost, podané žalovanými proti uvedenému usnesení Vrchního soudu v Praze.

V Praze dne 30.11.2011

BOHEMIANS PRAHA,

Fotbalový klub Bohemians Praha a.s.

¹¹ z družstev mužů „A-tým“ a „B-tým“, z mládežnických družstev pak „starší dorost“, „starší dorost B“, mladší dorost“, „starší žáci“, „starší žáci B“, „mladší žáci“, „starší přípravka“ a „mladší přípravka“ (celkem tedy 10 družstev)